

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **S. P., M.B.A., Ph.D.**, zastoupený JUDr. Františkem Vavrochem, advokátem se sídlem Nám. Přemysla Otakara II. č. 36, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2007, č. j. 14/07/09100 - 2, ve věci žádosti o prodloužení lhůty a žádosti o prominutí zmeškání úkonu, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Agentura pro podporu podnikání a investic CzechInvest**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2009, č. j. 8 Ca 97/2007 - 64,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2009, č. j. 8 Ca 97/2007 – 64, **se zrušuje.**
- II. Žaloba ze dne 19. 3. 2007 **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě.
- IV. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen „žalovaný“) ze dne 16. 1. 2007, č. j. 14/07/09100 – 2. Žalovaný citovaným rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatele proti usnesení Agentury pro podporu podnikání a investic CzechInvest (dále jen „CzechInvest“) ze dne 29. 11. 2006, č. j. 05551/06/D/VR/GRO, kterým byla zamítnuta žádost o prodloužení lhůty a žádost o prominutí zmeškání úkonu (dále též „žádost“) v řízení o žádosti odvolatele na informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, vady řízení před soudem spočívající v nepředvídatelnosti rozhodnutí a pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Podle stěžovatele městský soud nesprávně aplikoval § 19 až 24 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na zjištěný skutkový stav postupu při doručování rozhodnutí CzechInvestu ze dne 29. 11. 2006, č. j. 05551/06/D/VR/GRO, a tak nesprávně dovodil, že uvedené rozhodnutí bylo doručeno na základě fikce doručení. V rozsudku městského soudu není uvedeno, jaké skutečnosti ve vztahu k tomuto doručování soud považoval za zjištěné. Naopak z důkazů doložených ve spisu (dodejky, doručeny, chybějící doklad o poučení ve smyslu § 23 správního řádu, absentující názor správních orgánů o fikci doručení, naopak ze spisu je patrné, že za den doručení považovaly den 13. 10. 2006) vyplývá, že žádné důkazy nenasvědčovaly tomu, že by CzechInvest podle správního řádu při doručování svého rozhodnutí postupoval. Naopak z dodejky založené ve spise vyplývá, že adresát nebyl poučen a tudíž mu nebylo doručeno v souladu se správním řádem. Podle stěžovatele může být fikce doručení použita pouze za předpokladu, že byly dodrženy všechny zákonné podmínky fikce doručení, konkrétně postup při doručování podle správního řádu.

Dále stěžovatel namítá, že nebyla vypořádána odvolací námitka, ve které uvedl, že byl dne 18. 10. 2006 vyzván soudem, aby připravil novou žalobu, kterou také dne 1. 11. 2006 podal. Tuto překážku uvedenou v žádosti o prominutí zmeškání úkonu nechal CzechInvest při posuzování žádosti na vědomí. Stěžovatel tvrdí, že žalovaný řádně nepřezkoumal zákonnost rozhodnutí CzechInvestu a městský soud tak tvrzením, že žalovaný při rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí, dospěl k nesprávnému právnímu závěru.

Další námitkou kasační stížnosti je jiná vada v řízení před soudem (nepředvídatelnost rozhodnutí), kterou stěžovatel shledává ve skutečnosti, že o tom, že předmětná písemnost mu byla doručena na základě fikce, se dozvěděl poprvé až při čtení rozsudku městského soudu. Vzhledem k tomu, že správní orgány názor o fikci doručení nezastávaly a ani městský soud nenaznačoval, že se takovým směrem bude ubírat, stěžovatel jeho rozhodnutí shledává nepředvídatelným. Stěžovatel má

za to, že mu tato skutečnost znemožnila se k tomuto právnímu názoru vyjádřit a případně vznést odpovídající tvrzení a návrhy důkazů. Takový postup soudu je v rozporu se zásadou předvídatelnosti soudního rozhodnutí a zásadou dvojinstančnosti řízení, čímž bylo zasaženo do práva na spravedlivý proces. Z výše uvedených důvodů bylo řízení před městským soudem stíženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí.

Jako poslední stížní námitku stěžovatel uvádí nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, a to na základě toho, že v žalobě uvedl, že druhou překážkou, která mu bránila učinit zmeškaný úkon, byla příprava na tři soudní jednání nařízená na 6. 11. 2006. K dané námitce se městský soud vyjádřil toliko tak, že vzhledem k zastoupení advokátem nebylo zapotřebí osobní přípravy stěžovatele. Podle stěžovatele se však městský soud vůbec nevyjádřil k námitce, že se osobně připravoval na svoji výpověď, a proto není rozhodnutí městského soudu odůvodněno a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Ze správního a soudního spisu vyplývá, že stěžovatel dne 24. 7. 2006 zaslal CzechInvestu žádost o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace se dotýkaly seznamu dokladů týkajících se společnosti ENKI, o. p. s. a jejího projektu. Dne 8. 8. 2006 CzechInvest částečně na žádost o informaci odpověděl. Posléze stěžovatel podal stížnost ze dne 31. 8. 2006, ve které napadl postup při vyřizování žádosti o poskytnutí informace, na jejímž základě dne 11. 9. 2006 vydal CzechInvest rozhodnutí o částečném odepření informací, č. j. 05551/06/D/VR/GRO, které obsahovalo poučení o možnosti podání odvolání ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto rozhodnutí. Dne 20. 11. 2006 podal stěžovatel žádost o prodloužení lhůty nebo prominutí zmeškání úkonu ve výše uvedeném řízení o žádosti o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Tuto žádost stěžovatel podal poté, kdy mu vypršela zákonná lhůta k podání odvolání proti rozhodnutí CzechInvestu ve věci žádosti o poskytnutí informace. Jako své důvody zmeškání lhůty uvedl přípravu na několikrát soudní řízení. Dne 29. 11. 2006 vydal CzechInvest usnesení, v němž zamítl jak žádost o prodloužení lhůty, tak žádost o prominutí zmeškání úkonu. Žádost o prodloužení lhůty CzechInvest zamítl z důvodů zmeškání zákonné lhůty pro podání odvolání a žádost o prominutí zmeškání úkonu zamítl na základě toho, že uvedené důvody zmeškání nepovažoval za natolik závažné a způsobené bez zavinění stěžovatele, aby bylo žádosti vyhověno. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel odvolání, které bylo postoupeno žalovanému. Žalovaný se ztotožnil se závěry CzechInvestu a odvolání rozhodnutím ze dne 16. 1. 2007, č. j. 14/07/09100 - 2, zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla rovněž zamítnuta.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel uplatňuje důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu pro nedostatek důvodů a jinou vadu řízení před soudem mající za následek nezákonné rozhodnutí. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Dříve než Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozhodnutí

s ohledem na kasační důvody stěžovatele, posoudil, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Při tomto přezkumu dospěl k závěru, že rozhodnutí městského soudu je zatíženo vadou způsobující nezákonnost jeho rozhodnutí.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval, zda je soudní přezkum výše uvedeného rozhodnutí žalovaného vůbec přípustný. Posouzení uvedené otázky má přitom ve věci určující význam. Na tomto závěru závisí, zda zdejší soud je oprávněn přistoupit k meritornímu přezkumu kasačních námitek, či zda bude nucen napadené rozhodnutí městského soudu z důvodu nesprávného právního závěru zrušit. Nejvyšší správní soud proto musel uvedenou otázku postavit najisto.

Právo na ochranu před zásahem do subjektivních práv mocenským aktem státu, tedy aktem vydaným ve veřejnoprávní sféře příslušným orgánem směřujícím vůči jeho adresátům, je zaručeno již v ústavněprávní rovině. Článek 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) garantuje, že *„ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny“*. Uvedené ustanovení Listiny tedy připouští možnost výjimek z obecné přezkumné soudní pravomoci, přičemž se musí jednat pouze o takové výjimky, které jsou výslovně uvedeny v zákoně (s výjimkou rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod, u nichž žádná zákonná kompetenční vyluka možná není).

Podle ustanovení § 2 s. ř. s. a na něj navazujícího § 65 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek tímto nebo zvláštním zákonem stanovených a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Oprávněným subjektem k podání žaloby je každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Soudní řád správní však v § 70 stanoví taxativní výčet tzv. kompetenčních výluk, v jejichž případě je úkon správního orgánu vyloučen ze soudního přezkumu. V takových případech je podle § 68 písm. e) s. ř. s. žaloba domáhající se přezkumu takového rozhodnutí nepřipustná a bude odmítnuta podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Otázkou tedy je, zda rozhodnutí vydané podle § 41 správního řádu, ve věci žádosti o prominutí zmeškání úkonu, je úkonem vyloučeným ze samostatného soudního přezkumu dle ustanovení § 70 s. ř. s., či nikoli.

Nejvyšší správní soud vycházel především z rozsudku rozšířeného senátu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 - 54, a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 - 49. Na základě těchto rozhodnutí Nejvyšší správní soud posoudil právě projednávanou věc a dospěl k závěru, že městský soud pochybil,

rozhodoval-li o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, neboť z výše uvedených rozhodnutí vyplývá, že rozhodnutí žalovaného je vyloučeno ze soudního přezkumu.

V později uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud k povaze předmětného rozhodnutí uvádí, že rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, resp. rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu, vydané podle § 41 správního řádu, je rozhodnutím předběžné povahy, které je samostatně vyloučeno ze soudního přezkumu a může být správním soudem přezkoumáno v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání. Tento právní názor byl potvrzen i ve výše citovaném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ve kterém se podrobně zabýval rozhodnutími předběžné povahy, přičemž uvedl, že do kategorie rozhodnutí předběžné povahy vyloučených ze soudního přezkumu dle § 70 písm. b) s. ř. s. patří rovněž „*rozhodnutí typově odpovídající rozhodnutí o předběžné otázce - typicky o otázce, jejíž řešení (spolu)určuje rozhodnutí v jiném řízení – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 - 49 (rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty) (...)*“.

V právě citovaném rozsudku vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu obecný „test rozhodnutí předběžné povahy“, pomocí něhož je možné u libovolného správního rozhodnutí předvídatelným způsobem určit, zda je rozhodnutím předběžné povahy, jehož soudní přezkum je na základě § 70 písm. b) s. ř. s. vyloučen, či nikoli. Pro určení testu vycházel především z požadavků na aplikaci výluky, které vyplývají zejména z judikatury Ústavního soudu, kterými jsou nutnost následného „konečného“ rozhodnutí, soudně přezkoumatelného, které v sobě věcně zahrnuje i rozhodnutí předběžné, a dále zajištění včasnosti a účinnosti soudní ochrany. Nejvyšší správní soud v předmětném rozhodnutí dospěl k názoru, že aby rozhodnutí, jejichž účelem je zajištění výkonu budoucího konečného rozhodnutí ve věci samé nebo mezitímní úprava poměrů účastníků, mohla být předběžné povahy, na něž dopadá výluka uvedená v § 70 písm. b) s. ř. s., potom musí kumulativně splňovat tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. Nejvyšší správní soud pro řádné odůvodnění výše uvedených závěrů aplikoval obecný test vymezený v předmětném rozsudku rozšířeného senátu rovněž na danou věc.

Z citovaného rozsudku rozšířeného senátu vyplývá, že časová podmínka se pojí s předpokladem, že „*rozhodnutí předběžné povahy musí předcházet rozhodnutí konečnému, na jehož vydání má osoba dotčená předběžným rozhodnutím nárok. Toto konečné rozhodnutí musí podléhat soudnímu přezkumu. Rozhodnutí předběžné povahy může být vydáno v rámci již zahájeného řízení před správním orgánem, v němž bude následně vydáno rozhodnutí konečné. V tomto případě je ‚dočasnost‘ předběžného rozhodnutí zajištěna tím, že jednotlivec se může soudně domáhat ochrany před nečinností správního orgánu. Pokud je rozhodnutí předběžné vydáno mimo takové řízení před správním orgánem, musí být jeho ‚dočasnost‘ garantována tím, že zákon jednoznačně stanoví lhůtu, v níž musí být zahájeno řízení a vydáno rozhodnutí konečné. Pokud by takováto lhůta pro zahájení řízení před správním orgánem a vydání konečného rozhodnutí (ovšem v délce odpovídající požadavku Ústavního soudu na včasnost soudní ochrany) zákonem stanovena nebyla, nelze takové zajišťovací či mezitímní rozhodnutí správního orgánu považovat za rozhodnutí předběžné povahy vyloučené ze soudního přezkumu ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Zákon dále musí omezovat účinky rozhodnutí předběžného pouze na období do vydání rozhodnutí konečného“.*

Jak je z práve předestřeného patrné, předběžná povaha rozhodnutí musí být dána vůči jinému rozhodnutí konečnému, které podléhá soudnímu přezkumu. První podmínku testu tedy rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu naplňuje, neboť osoba dotčená má právo na vydání rozhodnutí konečného, jímž je rozhodnutí o odvolání, resp. úkonu, který dotčená osoba zmeškala, a který je povinna spolu s žádostí o prominutí zmeškání úkonu podat. Povinnost podání úkonu zmeškaného, v dané věci odvolání, spolu s žádostí o prominutí zmeškání úkonu, vyplývá z § 41 odst. 2 správního řádu. V daném ustanovení je uvedeno, že „s požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá“. To znamená, že správnímu orgánu musí být vždy předložena jak žádost, tak samotný úkon, který byl zmeškán. O takovém úkonu musí být správní orgán povinen vždy rozhodnout. V daném případě je to tedy odvolání proti rozhodnutí CzechInvestu, o kterém je žalovaný povinen vždy rozhodnout, bez ohledu na to, zda žádosti vyhoví, a tak rozhodne meritorně, či nikoli, a odvolání odmítne. Rozhodnutí o odvolání je tedy požadovaným rozhodnutím „konečné“ povahy a jako takové podléhá soudnímu přezkumu. V rámci přezkumu rozhodnutí o odvolání lze namítnout rovněž přezkum důvodů neprominutí zmeškání úkonu. Na základě toho je tedy zaručen přístup k soudu a zachování práva na spravedlivý proces. Stejně tak bylo judikováno ve výše uvedeném rozsudku zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 -49, ve kterém je uvedeno, že „byť rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí, konečné důsledky představující zásah do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu § 65 s. ř. s. konstituují až výrok rozhodnutí o zmeškaném úkonu, zde o odvolání. Dříve není najisto postaveno, jaký vliv bude mít ono podkladové a předběžné rozhodnutí na práva a povinnosti dotčeného účastníka řízení. Odepření soudního přezkumu rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak v daném případě neznamená odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti (denegatio iustitiae), ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Na soud se lze totiž v předmětné věci obrátit se správní žalobou vždy proti případným důsledkům rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu. Rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak není vyloučeno ze soudní ochrany, neboť jeho přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí o podaném odvolání, a účastník řízení není zkrácen na svém právu přístupu k soudu. Z uvedených důvodů není možno brojit přímo proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty jako rozhodnutí podkladovému, ale až proti jeho důsledkům, které jediné mají v posuzované věci právní relevanci“. Rovněž podmínka toho, že musí být zákonem stanovena lhůta, v níž musí být zahájeno řízení a vydáno rozhodnutí konečné, je v daném případě splněna, neboť zákon o svobodném přístupu k informacím, na základě kterého řízení probíhalo, v § 16 odst. 2 a 3 stanoví, že povinný subjekt (zde CzechInvest) předloží odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání a nadřízený orgán (zde žalovaný) rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Posledně uvedený požadavek, který spočívá v tom, že zákon musí rovněž omezovat účinky rozhodnutí předběžného pouze na období do vydání rozhodnutí konečného, je z povahy věci taktéž splněn.

Věcnou podmínkou jsou míněny „souvislosti mezi rozhodnutím předběžným a rozhodnutím konečným. Rozhodnutí konečné musí rozhodnout mj. o vztazích zatímte upravených rozhodnutím předběžným, tj. konečné rozhodnutí musí v sobě věcně zahrnout rozhodnutí předběžné. V opačném případě by totiž nebylo možné domoci se, alespoň zprostředkovaně, přezkumu předběžného rozhodnutí. To předpokládá i obdobné zákonem předvídané předpoklady pro vydání předběžného i konečného rozhodnutí“. K dané podmínce zdejší soud konstatuje, že z podstaty věci

vyplývá, že rozhodne-li odvolací správní orgán o odvolání meritorně, znamená to, že rovněž vyhověl žádosti o prominutí zmeškání úkonu, pakliže takové žádosti nebylo vůbec třeba, a účastník řízení se pouze domníval, že úkon zmeškal, aniž by tomu tak bylo. Z daného tedy vyplývá jednoznačná souvislost mezi oběma rozhodnutími, neboť rozhodnutí o odvolání, jako rozhodnutí „konečné“ povahy, je závislé na rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Proto je tedy možné se dovolávat soudního přezkumu rozhodnutí o prominutí zmeškání úkonu v rámci žaloby proti rozhodnutí odvolacího orgánu o odvolání. Stěžovatel tak není zkrácen na svých právech v důsledku předmětné kompetenční výluky soudního přezkumu rozhodnutí o prominutí zmeškání úkonu.

Poslední podmínkou je podmínka osobní, která znamená, že *„rozhodnutí konečné musí být adresováno (mimo jiné i) stejné osobě jako rozhodnutí předběžné. V opačném případě by totiž opět nebylo možné, aby se osoba dotčená rozhodnutím předběžné povahy domohla soudního přezkumu rozhodnutí předběžného, byť zprostředkovaně pomocí žaloby proti rozhodnutí konečnému“*. Rovněž tato osobní podmínka je v předmětné věci naplněna, neboť jak rozhodnutí o prominutí zmeškání úkonu, tak rozhodnutí o odvolání je adresováno totožné osobě.

Ve světle výše predestřeného je zcela nesporné, že rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu je rozhodnutím, které naplňuje výše uvedenou časovou, místní i osobní podmínku, z čehož vyplývá, že předmětné rozhodnutí je nutno pokládat za rozhodnutí vyloučené ze soudního přezkumu. Z uvedených důvodů není možno brojit přímo proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu jako rozhodnutí předběžné povahy, ale až proti jeho důsledkům, které jediné mají v posuzované věci právní relevanci.

Nejvyšší správní soud na závěr poukazuje na výše uvedené rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 - 49, které k problematice vyloučení rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ze soudního přezkumu uvádí, že *„uvedený závěr přitom odpovídá jak zákonné konstrukci přezkumu ve správním soudnictví jako přezkumu rozhodnutí konečné povahy, tak zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení, neboť připuštění soudního přezkumu proti tomuto typu rozhodnutí by ve svém důsledku znamenalo roztržičnost celého řízení a prodlužování jeho celkové délky (je neúčelné ze strany soudu zkoumat samostatně, zda měla být lhůta prominuta či nikoliv, pokud dosud není zřejmé, že její zmeškání se negativně promítlo do právní sféry účastníka řízení)“*.

Ve světle predestřeného tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek městského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zrušil. Současně žalobu ze stejných důvodů dle § 110 odst. 1 s. ř. s., § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. b) s. ř. s., odmítl, neboť pro tento postup byly dány důvody již v řízení před městským soudem.

Nejvyšší správní soud při určování výše nákladů řízení o kasační stížnosti zohlednil ust. § 60 odst. 7 s. ř. s. a shledal, že okolnost, že kasační stížnosti bylo vyhověno z jiných důvodů, než které uváděl stěžovatel, je důvodem zvláštního zřetele hodným, pro který Nejvyšší správní soud rozhodl, že se stěžovateli náhrada nákladů řízení

o kasační stížnosti nepřiznává. Výrok o náhradě nákladů řízení správního orgánu, který neměl ve věci úspěch, se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu a žalobu proti rozhodnutí žalovaného odmítl, musel zároveň rozhodnout (§ 110 odst. 2 s. ř. s.) o nákladech řízení o žalobě. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., v případě odmítnutí žaloby nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu